

Една проповѣдь.

Съчинение по картинка

Това се случи въ оная хубава земя, наречена Палестина. Тамъ, кждето между тъмно-зелени маслиненни гори бавно влачи мжтнитъ си води рѣката Йорданъ. Тамъ, кждето растятъ палмитъ и зимуватъ ластовицитъ. Исусъ Христосъ отдавна бѣ започналъ да сѣе семето на истината, правдата и любовта. Земята бѣше твърде много натежала отъ грѣхове, но Той не се отчайваше, а смѣло крачеше напредъ и проповѣдваше.

Слънцето бавно залѣзваше—кърваво петно въ огромната оловена маса на облацитъ. Далечъ, върху златистия фонъ на небето се рисуваха неясно силуетитъ на планинитъ. По гладката повърхностъ на Генисаретското езеро леко се плѣзгаше малка ладийка. Въ нея бѣше Христосъ съ ученицитъ си. Вѣтрецътъ браздѣше повърхността на езерото и сякашъ напомняше на Спасителя, че той трѣбва да спаси измжченитъ.

Лодката спрѣ. Исусъ се изправи, вдигна ржка и отправи погледъ къмъ небето. И прозвуча мелодичния Му гласъ: „Не се поддавайте на изкушение! Вѣрвайте въ Бога, защото само тогава е възможно вашето спасение!“ Всички слушаха въ захласъ. Неговитъ думи сипѣха балсамъ въ наболѣлитъ души на хората. Лицето Му бѣ пълно съ неземеи чаръ, очитъ Му излъчваха кротостъ и доброта, и Божествена усмивка сияеше по бледитъ Му устни. Думитъ Му бѣха топли и гальовни и като лекъ зефиръ докосваха душитъ на хората. Децата радостно гледаха този човѣкъ съ сини като небето очи, по чиито свѣтло-руси коси, чудно си играеха последнитъ лжчи. Речта бѣше дълга, опие-няваща. Дори клонкитъ на маслината спрѣха да шумолятъ. Птичкитъ замлъкнаха. Само младата трепетлика си играеше съ кадифенитъ си листенца.

Отдавна слънцето се скри задъ хоризонта. Отдавна Христосъ свърши, но въ ушитъ на всички още звучаха последнитъ Му думи: „Обичайте се единъ другъ, така както Азъ ви обикнахъ!“ Отъ очитъ на старцитъ капѣха сълзи. Исусъ се трогна. Издигна синитъ Си очи къмъ небето и благодари Богу, че семето Му падна на добра почва. А вѣтърътъ леко диплѣше дрехата Му. Сдрачъ падаше надъ езерото, а никой не мислѣше да си отива. Майкитъ носѣха децата си да ги благослови, а старцитъ бършѣха сълзитъ си.

Далечнитъ планини потъмнѣха и се изгубиха. Отраженията върху езерото изчезваха едно по едно. Нощта бавно разпущаше черни криле надъ земята.

Марийка Добрева,

III кл. III прогимн. — Сливенъ